

14-01 Uitspraak van het College van Toezicht van de Nederlandse Vereniging van pedagogen en Onderwijskundigen, hierna te noemen de NVO

Het College van Toezicht, hierna te noemen het College, bestaande uit L.C. Mulder, G.J. van Egmond, C.P. Dijkstra, N. Rombout-van Wamelen, S. Hartmann-Passau, M. Kroon en J.C.A.M. Meijs beraadslaagt en besluit in voltallige samenstelling. Het College heeft het volgende overwogen en beslist omtrent de door de mevrouw A., hierna te noemen klaagster, ingediende klacht tegen mevrouw B., lid NVO, hierna te noemen verweerster.

1 Het verloop van de procedure

Op 14 januari 2014 ontvangt het College een klachtschrift z.d. met een bijlage van klaagster. Het College verklaart de klacht ontvankelijk. Op 15 april 2014 ontvangt het College per email van verweerster een verweerschrift, zonder nummering, en een aantal ongenummerde bijlagen. Verweerster wordt verzocht om het verweer en de bijlagen te nummeren en deze dan opnieuw en als pdf in te dienen. Op 22 april 2014 stuurt verweerster het verweer en de bijlagen in pdf en voorzien van paginanummers. Het College besluit om een hoorzitting te houden. Deze vindt plaats op 4 juni 2014 in aanwezigheid van partijen en hun ondersteuners. Van de hoorzitting is een verslag op hoofdlijnen gemaakt dat aan het dossier is toegevoegd. Het College acht zich voldoende geïnformeerd en besluit om uitspraak te doen.

2 De feiten en het verloop van de gebeurtenissen

In november 2012 vraagt klaagster aan verweerster om een intelligentietest bij klaagsters zoon J. af te nemen. Verweerster verricht het intelligentieonderzoek. Begin april 2013 brengt verweerster desgevraagd een advies uit aan J's ouders en J's school. Verweerster heeft ook vier behandelingsessies met J. Op 29 mei 2013, een dag na de vierde sessie met J., deelt verweerster klaagster telefonisch mee dat ze de behandeling stopt en zij adviseert klaagster om via de huisarts een verwijzing voor een traject in de geestelijke gezondheidszorg (ggz) aan te vragen. Op 19 juli 2013 doet verweerster bij het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling (AMK) een melding. Klaagster komt van de melding op de hoogte als zij op 1 oktober 2013 van het AMK een brief ontvangt. Het AMK doet onderzoek en verklaart de melding ongegrond. Klaagster is niet tevreden over het handelen van verweerster en dient een klacht in bij het College van Toezicht.

3 De klachten

Klaagster heeft contact gezocht met verweerster omdat zij wilde dat er bij J., klaagsters zoon die dan 9 jaar is, een intelligentietest wordt afgenomen. Klaagster wilde meer

helderheid over zijn intelligentie verkrijgen en mogelijke aanknopingspunten vinden waarom hij niet goed in zijn vel zat, zowel thuis als op school. Uit de intelligentietest kwam een IQ op begaafdheidsniveau. Verweerster zag signalen van faalangst en legde uit dat onderpresteren bij begaafde kinderen een verklaring kan zijn voor achterblijvende resultaten en voor het feit dat hij niet goed in zijn vel zat. In overleg met school heeft klaagster verweerster gevraagd om een schooladvies te schrijven. De leerkracht heeft op papier aangegeven tegen welke zaken hij aanliep en dit is aan verweerster teruggekoppeld. Het schooladvies was een zeer algemeen verhaal en sloot niet aan op de hulpvraag van school, alleen op het intelligentieniveau. Tijdens het gesprek op school las verweerster het advies voor. Klaagster heeft geen voorafgaande inzage gehad. Op pogingen van de leerkracht om aan te geven wat hij miste en waar hij tegenaan liep ging verweerster niet in. Na afloop verklaarde verweerster tegenover klaagster dat het inderdaad een algemeen verhaal was en dat ze vaak een dergelijke reactie bij de leerkracht zag. Klaagster stemde in met een aantal sessies omdat er op dat moment geen alternatief was en omdat verweerster dacht dat ze in therapiesessies kon werken aan de faalangst van J. en zijn moeite om met teleurstellingen om te gaan. Klaagster stemde er mee in dat verweerster ook met J's pestverleden aan de slag ging. J. bleek bovendien op dat moment ook nog vrij ernstig te worden gepest. Klaagster en J's vader zijn daarover met school in gesprek gegaan. Verweerster adviseerde meerdere malen om J. van school te halen. De behandeling van J. heeft klaagster als dwingend ervaren met weinig ruimte voor context. Klaagster had het gevoel dat zij zich voortdurend moest verdedigen en dat zij en verweerster niet gezamenlijk naar oplossingen zochten. Na de derde behandelsessie sprak verweerster uit dat zij J. complex vond en dat ze, wanneer ze na vier behandelsessies geen resultaat zag, de behandeling zou beëindigen omdat zij vond dat J. meer nodig had dan zij hem kon bieden en omdat een eventuele diagnose buiten haar vakgebied valt. Verweerster benoemde tijdens dit gesprek een vermoeden van ADHD bij J. en ze zei dat ze klaagster en J. zou doorverwijzen als ze geen succes boekte. Vanaf de tweede sessie heeft J. aan verweerster verteld dat klaagster en J's vader hem zouden mishandelen. Een dag na de vierde sessie belde verweerster en deelde mee dat ze de behandeling stopte omdat ze er zeker van was dat J. ODD had of daar in ieder geval veel trekken van vertoonde. Zij adviseerde, zonder verdere tekst en uitleg, om naar de huisarts te gaan voor een verwijzing naar de ggz. Omdat voor J.'s broertje in de zomervakantie een psychologisch traject zou worden gestart, omdat klaagster J. tijdens de vakantie tot rust wilde laten komen en omdat klaagster wilde bezien of doorverwijzing nodig was heeft klaagster voor J. op dat moment een verwijzing niet in werking gezet. Na de zomervakantie heeft klaagster direct met school contact opgenomen en is de orthopedagoog van school bij J. betrokken.

In de melding die verweerster op 19 juli 2013, anderhalve maand na het beëindigen van de behandeling, deed stond de verdenking van kindermishandeling en het vermoeden van onthouden van zorg voor J. Verweerster heeft hierover met klaagster voorafgaand geen contact gezocht en ook niet alsnog. Haar vermoeden heeft ze noch bij klaagster,

noch bij de leerkracht, noch bij de huisarts getoetst. Er is geen evaluatie van de behandeling geweest en er is geen enkele vorm van nazorg geweest. Op 1 oktober 2013 ontving klaagster een brief van het AMK. Klaagster heeft verweerster direct een mail gestuurd met de vraag waarom. Verweerster heeft tot op de dag dat klaagster het klachtschrift opstelde niet de moeite genomen om te reageren op klaagster mail. Toen klaagster een week na de brief van het AMK bij verweerster het dossier opvroeg heeft verweerster dit een aantal dagen later toegestuurd echter zonder een toelichting aan te bieden.

Het AMK heeft de melding na onderzoek ongegrond verklaard. Het gaat klaagster er niet om dat verweerster een klacht bij het AMK heeft ingediend maar om de manier waarop zij het heeft gedaan.

Door verweersters onprofessionele en onzorgvuldige handelen hebben klaagster en haar gezin en in het bijzonder J. een heel vervelende tijd moeten doormaken.

Klaagster verwijt verweerster samengevat het volgende.

I Schending van art. 7 Beroepscode (Bc) omdat verweerster onvoldoende oog heeft gehad voor klaagsters gezinssituatie toen zij adviseerde om van school te veranderen en een diagnose gaf. Zij is ook onzorgvuldig geweest door haar zorgen niet met klaagster en de vader van J. of de mensen om hen heen te bespreken om tot een afgewogen beslissing te komen en door klaagster en de vader van J. niet te verwittigen van haar zorgen omtrent mishandeling.

II Schending van art. 8 Bc omdat verweerster klaagster niet op de hoogte heeft gesteld van haar voornemen om een melding te doen bij het AMK en zij geen reden had om klaagster en de vader van J. dit te onthouden.

III Schending van art. 9 Bc omdat verweerster geen collegiaal overleg heeft gehad voordat zij een melding deed. Het contact dat zij met de leerkracht van J. had was minimaal. Zij heeft alleen aangeboden om contact aan te gaan met de ggz.

IV Schending van art. 11 Bc omdat zij zonder gedegen onderzoek te doen een onderwijsadvies schreef en door daarbij niet in te spelen op de hulpvraag. Zonder met klaagster en met J's vader een dialoog aan te gaan opperde verweerster al tijdens de derde sessie dat er sprake kon zijn van ADHD bij J. en vertelde zij bij het beëindigen van de behandeling telefonisch en tussen neus en lippen door dat zij er zeker van was dat J. ODD had of daarvan in ieder geval trekken vertoonde. Verweerster heeft er geen rekening mee gehouden wat een dergelijke mededeling voor een gezin betekent zeker als zij als hulpverlener op dat moment de behandeling staakt.

V Schending van art. 20 Bc omdat verweerster bleef aandringen op een andere school en op een diagnose waarbij verweerster er aan voorbijging hoe complex dit is en wat dit voor klaagsters gezin betekende. Verweerster heeft er geen oog voor gehad wat de gevolgen er van waren dat zij klaagster en de vader van J. niet op de hoogte bracht van

de melding.

VI Schending van art. 23 Bc omdat er geen evaluatie heeft plaatsgevonden en er geen enkele vorm van nazorg is geboden.

VII Schending van art. 34 Bc omdat verweerster niet heeft gereageerd op klagsters vraag om de melding toe te lichten. Bij de inzage in het dossier deed zij geen aanbod om het toe te lichten.

4 Het verweer

Verweerster voert met betrekking tot de bovenbeschreven klachtonderdelen het volgende aan.

Vanaf april 2013 kwam J. bij verweerster in behandeling in verband met zijn faalangst, omgaan met pesten, woedebeheersing, zich teveel aantrekken van andermans leed. In het begin van de behandelingen vertelde J. aan verweerster over het pesten en dat hij zich onveilig voelde op school. De verhalen hierover waren behoorlijk heftig. Dit is meerdere malen met klagster besproken en ook met school. De leerkracht, de IB-er en klagster leken dit niet erg serieus te nemen. De derde en vierde behandeling vertelde J. verweerster dat zijn ouders hem mishandelden. Na de vierde behandeling heeft verweerster klagster gebeld en uitgelegd dat zij de behandeling wilde stoppen omdat zij meende dat zij J. niet voldoende kon helpen. Verweerster vermoedde ADHD en ODD. Verweerster heeft ouders doorverwezen naar de ggz. Verweersters andere redenen om te stoppen waren de woede-uitbarsting van klagster in de praktijk en vermoedens van kindermishandeling. Verweerster heeft deze punten niet met klagster besproken. Klagster had tweemaal aan verweerster laten merken licht ontvlambaar te zijn. Verweerster heeft het niet met klagster besproken om haar eigen veiligheid en die van J. te waarborgen. Een maand nadat de behandeling bij verweerster is gestopt heeft verweerster een melding gedaan bij het AMK. Daarna heeft zij nog enkele malen contact gehad met klagster via de email. Op 4 januari 2014 heeft klagster haar klacht ingediend. Verweerster heeft in de brief van 10 januari 2014 uitleg gegeven over haar beweegredenen om een melding te doen bij het AMK.

I Art. 7 Bc Zorgvuldigheid

Verweerster heeft uitgebreid met klagster besproken hoe het voor J. is op de huidige school, hoe ze omgaan met pesten, of hij nu voldoende uitdaging krijgt etc. J. gaf telkens aan het vreselijk te vinden op de huidige school en zich hier niet veilig te voelen. Verweerster is in haar advies niet dwingend geweest en zij heeft zeker wel begrip gehad voor hun gezinssituatie. Verweerster meent dat zij, gezien haar bevindingen, het advies heeft mogen geven. Verweerster heeft geen diagnose gesteld, alleen benoemd dat zij vermoedens van ADHD en ODD bij J. heeft. Het noemen was van belang omdat het een

van de redenen was waarom verweerster hem niet kan bieden wat hij waarschijnlijk nodig heeft en omdat zij besloten had om met de therapie te stoppen.

Verweerster kan zonder toestemming haar zorgen omtrent de mishandeling van J. niet met omstanders van de familie gaan bespreken. Hetgeen J. aan verweerster vertelde en de reactie van klaagster gaven verweerster een redelijk vermoeden van mishandeling. In zo'n geval mag verweerster op basis van art. 53 lid 3 Wet op de Jeugdzorg een melding doen bij het AMK. Verweerster heeft vooraf anoniem overleg gehad met een medeprofessional en met een medewerker van het AMK. Gelijk daarna is de melding gedaan.

II Art. 8 Bc Vertrouwelijkheid

Verweerster is niet verplicht om de ouders in te lichten over het voornemen een melding te doen bij het AMK. Verweerster heeft haar stappen zorgvuldig overwogen.

Zij heeft klaagster niet verteld wat J. haar had verteld omdat zij bang was dat klaagster dit op J. zou afreageren met woede. J. vertelde dat zij zomaar kon gaan gooien of slaan. Ook vanwege haar eigen veiligheid heeft zij klaagster niet verteld wat J. vertelde.

Verweerster heeft praktijk aan huis en een zontje. Via de praktijk is het mogelijk om in huis te komen. Op vragen hoe klaagster met de woede van J. omging en of zij zich dan konden beheersen antwoordde klaagster ontwijkend. Klaagster heeft met haar antwoord op verweersters email van 25 maart 2013 laten zien snel geïrriteerd te kunnen raken. De laatste keer dat klaagster in de praktijk was gooide zij met dingen in de wachtkamer.

Verweerster had niet het idee dat het risico voor J. kon worden afgewend door vrijwillige hulp omdat klaagster ontkende en licht ontvlambaar kon zijn jegens verweerster.

Verweerster heeft de melding volledig aan het AMK overgelaten en wilde er niet meer tussen zitten omdat zij de toegevoegde waarde daarvan niet inzag.

III Art. 9 Bc Collegialiteit

Verweerster heeft de casus voorafgaand aan de melding geanonimiseerd met een collega – psycholoog – besproken. Over de mishandeling kon verweerster vanwege de privacy met de leerkracht niet in gesprek gaan.

Verweerster heeft in emailcontact van te voren aan klaagster aangegeven waar het onderwijsadvies uit zou bestaan. School en klaagster waren het hier mee eens. Aan het einde van het onderwijsadviesgesprek was er ruimte om nog vragen te stellen over het advies en over J. Verweerster heeft aangegeven dat de leerkracht en de intern begeleider haar konden bellen als zij nog vragen hadden over het onderwijsadvies. Na het stopzetten van de behandeling van J. heeft verweerster aan de ouders als advies gegeven om contact op te nemen met de ggz voor verder onderzoek en zo nodig een meer geschikte behandeling voor J.

IV Art. 11 Bc Professionele en maatschappelijke verantwoordelijkheid

De onderwijsadviezen die verweerster geeft zijn gebaseerd op het door haar afgenomen intelligentieonderzoek. Op verweersters website staat duidelijk vermeld waar dit uit

bestaat en verweerster brengt de ouders en school hier van te voren van op de hoogte. Verweerster meent dat zij nergens dwingend in is geweest. Zij heeft haar adviezen zoveel mogelijk uitgelegd en zij heeft overlegd met de ouders.

Er waren veel aanwijzingen van beide stoornissen. Ook had zij nog niet een ondertekend behandelplan van de ouders ontvangen. Verweerster meent dat het juist verstandig en open en eerlijk is om aan de ouders aan te geven en uit te leggen dat de problemen van het kind misschien wel te complex zijn voor haar als behandelaar en dat zij hem daarom moet doorverwijzen. Verweerster vindt dat zij voldoende redenen had om door te verwijzen en de behandeling te stoppen. Klaagster heeft tijdens het laatste telefoongesprek laten weten dat zij contact met de ggz zou opnemen. Het gesprek verliep rustig en zij heeft niet aangegeven dat zij het met verweerster niet eens was of dat zij het verweerster kwalijk nam dat deze de behandeling wilde stoppen. Verweerster heeft klaagster gevraagd wat deze van het besluit vond. Klaagster kon zich er in vinden maar leek het wel jammer te vinden. Verweerster heeft aangegeven dat klaagster wanneer deze nog vragen had verweerster hierover kon bellen en dat de ggz, wanneer deze informatie over J. wilde, met verweerster hierover contact kon opnemen.

V Art. 23 Bc Professionele relatie evalueren

Verweerster heeft melding gedaan bij het AMK omdat er mogelijk onvoldoende zorg was met betrekking tot het pesten op school en omdat er twee keer een verhaal van J. was dat hij door zijn ouders werd mishandeld.

Hoewel er tussen 8 oktober 2013 en 15 januari 2014 meerdere malen via de email contact is geweest wilde verweerster zolang over de melding door het AMK nog geen uitspraak was gedaan zich daarin niet mengen en het volledig aan het AMK overlaten. In het laatste telefoongesprek, op 30 mei 2013, heeft verweerster de behandeling van J. met klaagster geëvalueerd. Met haar brief van 10 januari 2014 heeft verweerster de ouders de stappen en overwegingen gegeven van haar besluit om melding te doen en van haar overwegingen om niet in dialoog met de ouders te gaan over haar vermoedens.

VI Art. 34 Bc Toelichting geven bij inzage

Op de eerste email van klaagster na 1 oktober 2013 heeft verweerster niet gereageerd omdat zij eerst de uitkomst van het AMK onderzoek wilde afwachten. Verweerster heeft klaagster, toen deze verzocht om alle gegevens in het dossier van J. toe te sturen, de verslaglegging van de behandeling van J. en alle gegevens uit de intake toegestuurd omdat zij de rapportage en het schooladvies, de oefeningen en de facturen al eerder had toegestuurd. Klaagster verzocht vervolgens alsnog om digitale toezending van het gehele dossier. Omdat dit aan verweerster best veel tijd zou kosten heeft verweerster hiervoor 25 euro in rekening gebracht, gebaseerd op een uurtarief van 20 euro.

5. De beoordeling van de klachten

Het College overweegt als volgt.

Het College neemt de klachtonderdelen tezamen als volgt.

Het College stelt vast dat klaagster aan verweerster twee verwijten maakt. Klaagster verwijt verweerster dat deze tijdens de advisering en de begeleiding onvoldoende een dialoog met de ouders en met school is aangegaan.

Klaagster verwijt verweerster voorts dat zij haar zorgen over mishandeling niet met de ouders heeft besproken; dat zij deze, om tot een afgewogen beslissing te komen, niet met mensen om de ouders heen heeft besproken en dat zij het besluit om een melding te doen evenmin met de ouders heeft besproken.

Met betrekking tot het eerste verwijt stelt het College het volgende vast.

Het College stelt vast dat klaagster zich tot verweerster wendde omdat zij wilde weten waarom J. zowel thuis als, blijkens de hulpvraag van school, op school niet in goeden doen was. Het College stelt vast dat verweerster de hulpvraag heeft beantwoord door een intelligentieonderzoek bij J. af te nemen en een op J's intelligentie gericht algemeen geformuleerd schooladvies uit te brengen waarin klaagster geen voorafgaande inzage had. Het College stelt vast dat verweerster over de hulpvraag van school en het schooladvies geen dialoog met school is aangegaan. Het College stelt vast dat verweerster onvoldoende helder met school en met ouders heeft gecommuniceerd over de rollen van betrokkenen en de verwachtingen en het gedrag dat daarbij hoort.

Verweerster heeft aldus handelend art. 7 lid 4 jo art. 9 Bc geschonden.

Het College stelt voorts vast dat het behandelplan niet met toestemming van beide ouders expliciet is vastgesteld. Tijdens de vierde behandelsessie met J. stelde verweerster immers vast dat zij nog steeds geen instemming van klaagsters echtgenoot op het behandelplan had. Verweerster ontbeerde derhalve een dialoog met de vader van J. en met de ouders gezamenlijk. Ingevolge art. 12 jo art. 5 Bc is voor het aangaan van een professionele relatie toestemming van de cliënt – in casu diens wettelijk vertegenwoordigers – vereist. Verweerster heeft in strijd met art. 12 jo art. 5 Bc gehandeld door zich niet van de voorafgaande toestemming van J's vader te verzekeren.

Het College stelt vast dat verweerster tot aan de vierde behandelsessie met J. heeft gewerkt vanuit de hypothese 'hoogbegaafdheid' zonder, mede in overleg met school en de ouders, alternatieve hypothesen, afgeleid uit de klachten van J. en van de hulpvraag, te toetsen.

Het College stelt vast dat tussentijdse evaluatie met klaagster weliswaar heeft plaatsgevonden maar dat deze niet vooraf werd overeengekomen en telefonisch plaatsvond. Aanpassing van het behandelplan vond plaats per email en evenmin op een vooraf gemarkeerd moment.

Het College overweegt dat verweerster deze stappen in de professionele relatie

nadrukkelijker had moeten markeren.

Het College stelt vast dat verweerster niet bestrijdt dat zij de aandoeningen tegenover klaagster benoemd heeft. Het College overweegt dat verweerster weliswaar geen diagnose stelde maar dat zij, door aandoeningen als ADHD en ODD te noemen, zich er geen rekenschap van geeft dat de ouders dit als een onrustbarende boodschap zouden kunnen ervaren.

Het College stelt vast dat verweerster haar beperking in deze casus heeft onderkend en derhalve besloot om de begeleiding te beëindigen. Het College stelt voorts vast dat verweerster dit telefonisch deed en daarbij een aandoening in het autistisch spectrum noemde. Verweerster had over haar vermoeden dat er voor het probleem een andere oorzaak zou kunnen zijn zorgvuldiger moeten communiceren.

Het College overweegt dat verweerster, aldus handelend, het besluit niet op een zorgvuldige wijze aan de ouders ter kennis heeft gebracht.

Het College stelt vast dat verweerster aldus handelend art. 7 lid 4 jo art. 15 Bc heeft geschonden en daarmee art. 11 lid 1.

Klaagsters klachten zijn, samengevat en als boven benoemd, gegrond.

Met betrekking tot het tweede verwijt overweegt het College als volgt.

Het College stelt vast dat verweerster gemotiveerd verweer voert op het verwijt van klaagster dat zij haar zorgen over mishandeling niet heeft besproken met de ouders en met school. Het College stelt vast dat verweerster gepoogd heeft om haar zorgen, die zij mede baseerde op door haar waargenomen gedrag van klaagster, te objectiveren door deze met klaagster bespreekbaar te maken. Het College stelt vast dat de reactie van klaagster haar zorgen niet wegnam. Het College stelt voorts vast dat verweerster vervolgens de keuze heeft gemaakt om in het belang van de veiligheid van J. en van die van haarzelf niet met ouders over haar zorgen en over haar besluit om te melden te spreken. Het College stelt vast dat verweerster in redelijkheid tot dit besluit kon komen. Het College stelt voorts vast dat verweerster gemotiveerd verweer voert op het verwijt van klaagster dat verweerster over haar zorgen met mensen om de ouders heen had dienen te overleggen. Verweerster zou immers alleen met toestemming van de ouders over haar zorgen met school en de huisarts hebben kunnen spreken.

Klaagsters klachten zijn, samengevat en als boven benoemd, ongegrond.

Met betrekking tot klachtonderdeel V overweegt het College ten overvloede als volgt. Klaagster verwijt verweerster in dit onderdeel dat zij er geen oog voor heeft gehad wat de gevolgen er van waren dat zij klaagster en de vader van J. niet op de hoogte bracht van de melding. Het College overweegt dat verweerster in het overleg dat zij met een vakgenoot en met het AMK voerde over haar zorgen en over de noodzaak van een melding ook de vraag had kunnen betrekken of zij, en zo ja op welk moment zij de ouders alsnog zou informeren over haar besluit en de beweegredenen om te melden.

6 Uitspraak

Dit alles overwegende komt het College van Toezicht tot de volgende uitspraak.

De klachtonderdelen I, II, III, IV, V, VI zijn gegrond voor zover het betreft het verwijt dat verweerster tijdens de advisering en de begeleiding onvoldoende een dialoog met de ouders en met school is aangegaan.

Klachtonderdelen I, II, III en VII zijn ongegrond voor zover het betreft het verwijt dat verweerster haar zorgen niet met ouders en mensen om de ouders heen heeft besproken.

Het College acht een maatregel passend. Het College betreft daarbij de vaststelling van de bij de hoorzitting aanwezige Collegeleden dat de klacht dat verweerster onvoldoende dialogisch en reflectief heeft gehandeld door verweersters inbreng ter zitting werd bevestigd.

Het College berispt verweerster.

Aldus gedaan de 3^e augustus 2014 door het College van Toezicht.

Mevrouw mr. drs. L.C. Mulder, voorzitter

Mevrouw mr. N. Jacobs, ambtelijk secretaris

